

7. Умань і уманчани очима П.Ф. Курінного / За ред. Ю.В. Торгала, Л.Д. Гарбузової. – Умань: ВПЦ «Візаві», 2013. – 344 с.
8. Хорунжий Ю. Зв'язкова покоління / Юрій Хорунжий // Київ. – 2003. – № 6. – С. 137–147.
9. Якименко Л.М. Надія Суровцова: життя та творчість (1896–1985 рр.): Монографія / Під ред. Галича О.А. / Людмила Миколаївна Якименко. – Луганськ: ТОВ «Віртуальна реальність», 2010. – 272 с.
10. Ясь О.В. Мемуаристика / О.В. Ясь [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.history.org.ua/?termin=Мемуаристика> // Енциклопедія історії України: Т. 6: Ла-Мі / Редкол.: В.А. Смолій (голова) та ін. НАН України. Інститут історії України. – К.: «Наукова думка», 2009. – 790 с.

УДК(94+37)(477.46) «17/19»

А. В. Кукуруза

СТАНОВЛЕННЯ СИСТЕМИ ОСВІТИ В УМАНІ XVIII – ПОЧ. XX СТОЛІТТЯ

Анотація: У статті проаналізовано процес розвитку шкільництва міста протягом XVIII – поч. XX ст., уточнено роки відкриття навчальних закладів, відслідковано постійне зростання освітнього рівня шкіл. З'ясовано навчальні дисципліни, які вивчалися в навчальних закладах досліджуваного періоду, якість їх викладання, прагнення населення до освіти, кількісний склад учнів. Вказано на вартість навчання в комерційних училищах. Простежено динаміку поліпшення освітнього процесу в краї.

Ключові слова: уніатство, семінарія, школа, училище, пансіонат, гімназія, аудиторії, ератки, парафіяльні школи, повітові школи, «ВНУ-1», «ВНУ-2».

Історична місія школи зумовлена особливостями суспільно-політичного, економічного, культурного і духовного життя народу у відповідні періоди. Українська школа – найважливіший елемент держави у формуванні інтелектуального потенціалу нації – має свої давні витоки і традиції.

Звернення до історії розвитку освіти і шкільництва дає можливість проаналізувати здобутки сучасності, порівняти досягнення освіти з викликами цивілізаційних зрушень. Ознайомлення з історико-педагогічною спадщиною нашого міста в умовах формування нової системи освіти молоді набуває особливої актуальності, тому що історія розвитку освіти в м. Умань відтворює всі історичні події, що сталися в Україні протягом кількох століть.

Метою даної статті є висвітлення процесу становлення системи освіти в Умані XVIII – поч. XX ст., так як саме у цей час формувалася освітня мережа Уманщини.

Намагаючись перетворити Умань на центр уніатства в регіоні, Францишек Салезій Потоцький у 1762-1763 рр. ініціював та фінансово підтримував у місті кількамісячну семінарію, що готувала уніатських та «перекваліфіковувала» православних священників. Її очолив єпископ Белзький та Холмський М. Рило. З цієї семінарії вийшло 150 священників для церков Уманщини. Через два роки в Умані за сприяння Потоцького було відкрито Базилянський монастир, а в 1766 році – школу при ньому. За задумом її творців, школа при Базилянському монастирі мала бути загальноосвітнім шестикласним училищем. У 1776 році до Умані прибули перші базиліани: Гераклій Костецький (ректор монастиря та місії), Ян Левицький (віце-ректор), Євстафій Тарнавський, Загорський та ін. Відповідно до установчої «ерекції» при монастирі мусило бути 14 базиліанів (ченців), 4 місіонери, 4 професори та ін., а також 400 учнів-базиліан. В тому ж році до першого класу було набрано тільки 150 учнів, але з часом кількість учнів постійно зростала і у 1782 році в ній навчалася 400 учнів. Саме в цьому році функцію школи було підтверджено Сеймовою конституцією [1, с. 11].

Учні цієї школи отримували знання з богослов'я, церковної історії, етики, серед навчальних предметів були математика, фізика, філософія, красномовство, право,

французька та німецька мови тощо. Значна увага приділялася фізичному вихованню, особливо влітку, коли всі вихованці йшли в поле займатися різними іграми, військовими вправами тощо. Уманська базиліанська школа була досить добре організована. На виховання та навчання до неї приймали тільки католиків. Школа давала досить глибоку і різнобічну підготовку [2, с. 5].

У перші три десятиліття ХІХ ст. в училищі навчалось близько 800 учнів щороку. В 1830 році воно перебувало під наглядом директора Київської гімназії і незадовго до початку повстання в Польщі (а офіційним приводом було очікування епідемії холери) розпорядженням від 28 листопада 1830 року генерал-губернатора Б. Я. Княжніна Уманське повітове базиліанське училище було закрито. 28 листопада 1830 року командир 4-го резервного кавалерійського корпусу (що був розквартирований в Уманському повіті) генерал-лейтенант Рідігер писав київському воєнному губернатору генерал-лейтенанту Княжніну Б. Я. таке (збережена мова оригіналу): «Милостивый Государь Борис Яковлевич, в городе Умани духовенством униатского костела воспитывается более 700 детей, кои помещения имеют весьма тесное, так что по 10 и 15 человек квартируют в одном малом жилье; детисии, будучи обязаны в нынешнюю распутицу приходит из отдаленных мест в классы, подвергаются простуде, принимаемой за первоначальную причину холеры; непрерывное между ими сообщение, при заразных болезнях, может кметь пагубне последствия, и, наконец, в случае необходимости наложить на дома оцепление, трудно было бы подвергнуть детей строгости карантинных правил и досмотреть за точным исполнением. Соображая сие обстоятельство с другими мерами к ограждению сколько возможно города от заноса и распространения холеры, появившейся уже в некоторых местах в окрестностях, или по крайней мере к ослаблению действиной, я полагаю весьма полезным, чтобы уманское училище было на время закрыто и воспитанникам, кои имеют возможность, было дозволено отправиться в дома родителей, пока болезнь прекратится...» [3].

Коли Росія інкорпоровала колишні підпольські українські землі, на них уряд створив мережу духовних навчальних закладів, однією з ланок якої були духовні училища. Створена в 1808 р. комісія духовних училищ виробила проект перетворення духовно-навчальних закладів у різну систему шкіл з різним освітнім курсом. Комісія звертала особливу увагу на «усиление необходимых по тогдашнему времени способов к первоначальному образования детей духовного класса» [4].

Для дітей духовенства в Умані 4 листопада 1823 р. було відкрите духовне училище [5, с.312]. З 1824 по 1878 роки в ньому було три класи – нижчий, середній і вищий. З 1878 року воно реорганізовувалось відповідно до нового статуту і в ньому діяло п'ять класів: підготовчий, 1, 2, 3 і 4. Усіх учнів в училищі налічувалось 181. Майже усі вони були віросповідання православного.

Насправді, були відкриті два училища – повітове і парафіяльне. Але друге було нижчим відділенням першого, та й розміщувались вони в одному приміщенні. У 1829 році в училищі навчалось уже 187 учнів. Штат складала «смотритель» (директор) і 6 учителів, а на утримання училища було виділено 2780 рублів [2, с.7].

Будинок Уманського духовного училища на Звенигородському передмісті, навпроти Свято-Михайлівської парафіяльної церкви, був простим чотирикутником з рівними сторонами за дерев'яною огорожею. Класних кімнат було чотири: перших два класи під парафіяльним училищем, а 3-й, 4-й – повітовим. В кожному класі були так звані «авдиторії», які до приходу учителя перевіряли підготовку учнів до уроку і на спеціальних листах, що називались «ератками», латинськими літерами робили помітки: «знає», «не знає», «не все», «не добре». Потім ці листки складались на учительському столі і, зайшовши до класу, учитель спершу переглядав їх. Усіх учнів, які не вивчили урок, викликав до порогу і один з великорослих учнів лозиною «внушал» їм любов до наук. Потім учитель перевіряв урок в інших учнів, пояснював новий матеріал, а на закінчення вказував у книжці «отсюда – до сюда на завтра». Так традиційно проходили уроки [2, с.8].

У 1820 р. в м. Умань була зроблена перша в Росії спроба створення загальноосвітньої школи, в 1822 році за клопотанням перед урядом відомого письменника і педагога, одного з піонерів організації освіти серед євреїв Росії Германа Бернарда (Гурвича, Горовіца, Гірша-Бері), уродженця Умані, в місті була відкрита єврейська школа для дітей із заможних сімей. Однак через вороже відношення рабинів і реакційних елементів до неї, школа проіснувала не довго [6].

Проте в першій пол. XIX ст. впровадження освіти здійснювалося повільно. Учителювали часто без спеціальної підготовки, в усіх типах шкіл офіційно дозволялися тілесні покарання. Щодо дітей із малозабезпечених сімей, то вони перебували поза системою освіти.

З 1828 року закладами освіти офіційно затверджені такі: парафіяльні школи (училища) – термін навчання 1-2 роки – лише для бідноти, приймали хлопчиків і дівчаток; навчали читанню, вивчали релігію, церковні книги, каліграфію, арифметичні дії; повітові школи (училища) – термін навчання 3 роки – для дітей купців, ремісників промислового люду; вивчали Закон Божий, російську мову, арифметику, геометрію, географію, історію, правопис, креслення. [7].

У 1838-1857 рр. Умань була центром військових поселень Київської та Подільської губерній. В цей час навіть церковнопарафіяльних шкіл на Уманщині не було. Бо коли у 1847 році Київська консисторія збирала відомості про них, то Уманське духовне правління доповідало, що «дети не имея книг, в особенности же будучи отрываемы родителями и помещиками, оставили учение, и все школы, бывшие в уезде, числом 37, закрыты» [8, с.81].

У 1854 році «Киевские губернские ведомости» видрукували статтю, в якій йшлося про «способность к образованию Уманцев». В ній писалось, що «в короткое время, из Уманцев образовались искусные кондуктора, отличные писари, хорошие каретники, слесаря, кузнецы, столяры, красильщики, садовники и другиемастера. Конечно таких молодцев можно встречать только в военном поселении; а в помещьей Уманщине – также прежняя старина и тут считается диковинкой, если кто из крестьян умеет писать, читать, слепить бричку и т. д. хотя народ также понятливый и сметливый» [9, с.313].

У 1859 році з Одеси до Умані було переведено (в Царицин сад – “Софіївку”) Головне училище садівництва, яке діяло на базі Одеського ботанічного саду з 1844 року. В 1880/81 академічному році в училищі навчалось 89 учнів.

На основі статуту землеробських училищ, плата за навчання складала: для власнокоштного пансіонера – 150 крб., напівпансіонера – 100 крб. і для тих, що приходять – 20 крб. На утримання училища виділяється 18 650 крб. і Царицина сада – 15 135 крб. [1, с. 23].

У 1860 році Указом Олександра II місто Умань було передане Міністерству внутрішніх справ Росії. На той час духовне та єврейське училища були передані Міністерству державного майна і одержали назву «казенних». Для дітей робітників і селян існували церковнопарафіяльні школи. Викладачами в них були церковнослужителі – попи, дяки. Закон Божий вивчався як основний предмет.

Зважаючи на потреби господарства в освічених працівниках, на вимоги прогресивних кіл суспільства щодо підвищення освіти народних мас, уряд царської Росії змушений був проводити відповідні реформи. 1864 року російська влада здійснила реформу народної освіти. Згідно зі статутом, створювались (реорганізовувались) окремо чоловічі й жіночі реальні і класичні гімназії із семирічним терміном навчання. Якщо не було гімназій, відкривалися класичні і реальні прогімназії з 4-річним терміном навчання. В обох типах гімназій вивчались однаковим обсягом Закон Божий, російська мова, історія, географія, правопис, за бажанням – співи, гімнастика. Статутом закріплювалось введення форми для учнів, створення бібліотек, кабінетів фізики, хімічних лабораторій. Офіційно заборонялись тілесні покарання, проголошувалась безстановість освіти. Керівництво училищами зосередилось у новостворених повітових і губернських училищних радах, а контроль за ними у межах кожної губернії стали здійснювати попечителі народних училищ. В Умані, крім

церковнопарафіяльної школи, відкритої в 1859 році, відкрито ще таких самих три заклади та чотири приватні єврейські початкові школи.

Для дворянських дітей відкривались гімназії: жіноча гімназія, жіноча міністерська гімназія імені Княгині Євдокії Суздальської, чоловіче 4-класне училище, в якому викладав батько відомого українського поета Миколи Бажана штабс – капітан П.А. Бажан. Директором реального училища був потомок Софії Потоцької де Вітт [10].

У цей час у місті розширювалась мережа освітніх закладів. Так у 1859 - 1860 р. в Умані було створено 17 однокласних і двокласних шкіл. Це заклало основу початкової освіти міста.

11 квітня 1861 року в м. Умані була відкрита «воскресная школа, помещение для которой отведено в доме смотрителя уманського уездного духовного училища, протоиерея Стаховского» [2, с.11].

12 жовтня 1869 році відкрито міське 2-класне училище для хлопчиків (навчалось 134 учні) і дівчаток (навчалось 100 учениць), які мали 1 і 2 загальні і один підготовчий клас, у 1883 році – чотирикласна гімназія, яка у 1896 році стала повною гімназією з 7-річним терміном навчання.

Справу про відкриття в м. Умані гімназії розглядала Державна Рада, яка ухвалила її відкрити з 1 червня 1883 р. як чотирьохкласну чоловічу прогімназію. Зразу до прогімназії було набрано всі чотири класи. 6 червня 1886 р. прогімназію перетворено на шестикласну, а 5 липня 1895 р. дозволено поступово реорганізувати її у восьмикласну гімназію [1, с.24]. У 1896 р. відкривається сьомий, а у 1897 р. – восьмий класи. На 1 січня 1908 р. в гімназії навчалось 421 учень, з них в підготовчому класі – 40, першому – 43, другому – 57, третьому – 68, четвертому – 66, п'ятому – 45, шостому – 31, сьомому – 41, восьмому – 30 [11].

Незважаючи на постійне збільшення кількості навчальних закладів, у місті, як і в Росії взагалі, дуже обмеженими залишались можливості для жіночої освіти. Для дворянства існувало декілька російських інститутів, але основна маса жінок була позбавлена можливості отримати початкову освіту.

У 1880 - 1900 роках рівень грамотності по Уманщині підвищується з 6% у 1880 році до 21% у 1897 році. Збільшувалася кількість навчальних закладів – у 1894 році в Умані відкрилось ще й приватне жіноче училище I розряду О.В. Левицької. В ньому навчалось 36 учениць. На Софіївській Слобідці і на Міщанці відкрили школи грамоти.

У 1890 році в місті відкрито 3 церковнопарафіяльні та 4 приватні єврейські школи (майже при кожній синагозі була початкова школа - хедер).

Для навчання хлопчиків-євреїв в Умані діяла відкрита в другій половині XIX ст. так звана Талмуд-Тора з ремісничим відділенням, а для навчання дівчаток існувало жіноче єврейське училище III-го розряду [1, с.24]. У 1895 році газета «Жизнь и искусство» надрукувала таку кореспонденцію з Умані: «Наша Талмуд-Тора процветает в санитарном, и гигиеническом, и педагогическом отношении. Средства училища однаковесьма скудны и главным их источником, к сожалению, пока служат только частные пожертвования» [12, с.4].

У 1892 році на Лисій Горі було збудовано приміщення для церковнопарафіяльної школи, в 1897 році відкрита єдина громадська бібліотека [2, с.13].

Як видно Умань на той час був досить освіченим містом з високим відсотком грамотності. Серед начальних закладів міста були й приватні це, зокрема: приватне жіноче училище II-го розряду пані Саленцової. В ньому учнів – 27 (11 у пансіонаті і 16 приходять). З них: православного віросповідання – 12; римо-католицького – 5; іудейського – 10. Середня плата за навчання в рік складає: за пансіон — 240 крб., за тих, що приходять – 60 крб. [13, с.25]; приватне жіноче училище II-го розряду пані Венгравіус. Учні у ньому 15 (у пансіоні – 14, приходять – 1). З них: православного віросповідання – 4; римо-католицького – 11. Середня плата за навчання в рік складала: пансіонат – 200 крб., за ту, що приходять – 100 крб. [13, с.25].

Кінець XIX – поч. XX ст. характеризувався зростанням в місті закладів освіти. У 1900 році в місті відкрилась державна жіноча гімназія ім. Княгині Євдокії Суздальської. На 1904 рік жіноча гімназія мала повний склад учнів – всі сім класів і один підготовчий. В гімназію

приймали дівчаток дев'яти-десяти років. Вступити до гімназії було досить важко. «Прошення» на ім'я начальника жіночої гімназії приймалися, в основному, тільки від жителів міста [14, с.19].

В гімназії навчались в основному діти із заможних родин, але зустрічались і з бідніших станів. За кожним класом була закріплена класна дама (класна наглядачка), в обов'язок якої входило стежити за поведінкою гімназисток, контролювати навчання, прищеплювати правила «хорошого тону», знати все про свою вихованку не тільки в гімназії, але й на вулиці та вдома. Учениці з інших населених пунктів жили в інтернаті - в триповерховому будинку по вул. Суворовській. У 1912 році при гімназії було відкрито паралельні класи, що займали приміщення на третьому поверсі тодішньої міської Думи. У 1913 році в зв'язку із святкуванням 300-річчя дому Романових, гімназії було і присвоєно ім'я великої княгині Євдокії Суздальської. В 1915 р. жіночу гімназію ім. Княгині Суздальської закінчили 66 учениць із семи класів. Всього з 1900 року гімназія випустила близько 600 учениць, а в 1914 - 1915 рр. при жіночій гімназії відкрили педагогічний клас, випускники якого мали право вчителювати в школах [2,с.15].

З початку 1900/1901 навчального року в гімназії було відкрито перший, другий, третій і підготовчий класи. Усього в закладі працювало 25 вчителів і 2 священники. Обов'язковим предметом був Закон Божий. Викладання велось єврейською, польською і російською мовами; українська мова заборонялась для викладання, друкування підручників, посібників та ін. до 1918 року. З наказу пана інспектора народних шкіл Уманська Земська Управа по шкільному відділу зробила розпорядження викинути з бібліотек при школах усі книги на українській мові [2,с.17].

Закінчивши гімназію, дівчата не могли вчителювати. Щоб випускницям гімназії дати можливість працювати, за рішенням Уманської міської Думи з 1914-1915 н.р. при жіночій гімназії почав роботу педагогічний клас, після закінчення якого дівчата мали право вчителювати в початковій школі, або працювати гувернанткою. Уманська жіноча гімназія проіснувала до 1920 року. З 1920 року вона була реорганізована у трудову семирічну школу № 2. У 1926 році школі присвоєно ім'я І. Франка.

У 1908 році в царській Росії Міністерство освіти почало відкривати чотирикласні міські училища. Чотирикласне міське училище було відкрите і в Умані 4 листопада 1908 р. Воно містилось у приватному будинку по вул. Шевченка, 17 (тепер Будинок учителя), за іншими джерелами – у будинку, де знаходилась СШ № 13 (тепер ЗОШ № 8).

У 1910-1911 роках на базі «частого женского училища 2-го разряда госпожи Семенцовой» була відкрита приватна гімназія Олександри Василівни Левицької. Для цього О. В. Левицька по провулку Штабному на власні кошти побудувала двоповерховий будинок з 7-ма класними кімнатами, великим і малим залами. Класні кімнати були розраховані на невелику кількість дітей. В гімназію зараховувались дівчатка переважно дворянського походження. Гімназія існувала до 1920 р., а після цього приватна жіноча гімназія О.В. Левицької була реформована у 7-му трудову школу м. Умані, а потім – в середню школу № 7 (зараз школа-колегіум № 7)[2,с.18].

У 1913 - 1914 роках знову відбулась реорганізація початкової освіти в містах. Міністерство освіти реорганізувало дво- і чотирикласні міські училища під назвою «Высшее начальное училище» (скорочено «ВНУ»). В Умані 1913 року двокласне училище стало «ВНУ-1», а чотирикласне «ВНУ-2». Для вступу в вище училище потрібно було скласти іспити з усіх дисциплін, навіть з тих, які не вивчались у двокласному училищі. Вищі початкові училища давали освіту за семирічку. Початкове училище № 1 працювало до 1918 року. Потім було реорганізоване у трудову школу № 4, далі у середню школу № 4.

Нижчі верстви населення не мали доступу до освіти. У 1914 р. в місті не було жодного робітничого клубу, хоча діяли клуби для офіцерів, верхівки купців, промисловців і торгівців.

На початку ХХ ст. зрослі потреби в підготовлених кадрах зумовили прискорення професійної освіти на Уманщині, як і на всій Україні. Так, у серпні 1906 року був затверджений «Устав частого мужского коммерческого училища С.Н. Браиловского в

г. Умани», а в 1912 році училище стало комерційним училищем товариства викладачів. Дружиною С. Н. Браїловського було відкрите жіноче комерційне училище. Плата за навчання в ньому була такою: 1 кл. – 35 крб., 2-3 кл. – 40 крб., 4 кл. – 45 крб., 5-7 кл. – 60 крб. [15,с.1].

4 листопада 1908 р. було відкрите чотирьохкласне міське училище, а в 1909 р. для підготовки вчителів початкових шкіл – дворічні педагогічні курси. 20 серпня 1911 р. Уманським відділенням імператорського російського музичного товариства в місті були відкриті музикальні класи. У 1913 р. чоловіче і жіноче двохкласні міські училища були реорганізовані в чотирьохкласні вищі навчальні училища, і було відкрито середнє будівельно-технічне училище, започатковане цивільним інженером С. А. Де-Вітт [1, с.25].

Отже, становлення освіти в місті Умані припадає на кінець XVIII – поч. XX століття. Саме в цей час формується система освіти міста, розбудовуються навчальні заклади, збільшується їх кількість. На 1914 рік було вже три гімназії, п'ять середніх училищ (два комерційні, землеробства і садівництва, будівельно-технічне й духовне). В них навчалось близько 2300 дітей привілейованих верств населення. Близько 700 дітей робітників і селян, які жили в передмісті, здобували знання у 8 початкових школах. У 1916 р. в м. Умані працювали такі навчальні заклади: чоловіча гімназія; жіноча державна гімназія імені княгині Суздальської; приватна гімназія Левицької; середнє училище садівництва і землеробства; комерційне училище І товариства викладачів; середнє будівельно-технічне училище де Вітта;

Кукуруза А. В. Становление системы образования в Умани XVIII – нач. XX века.

Аннотация: В статье проанализирован процесс развития школ города в течение XVIII – нач. XX в., уточнено года открытия учебных заведений, отслежено постоянный рост образовательного уровня школ. Выяснено дисциплины, которые изучались в учебных заведениях исследуемого периода, качество их преподавания, стремление населения к образованию, количественный состав учащихся. Указано на стоимость обучения в коммерческих училищах. Прослежена динамика улучшения образовательного процесса в крае.

Ключевые слова: униатство, семинария, школа, училище, пансионат, гимназия, аудитории, ератки, приходские школы, уездные школы, «ВНУ-1», «ВНУ-2».

Kukuruza A.V. Formation of the education system in Uman XVIII - early. Twentieth century.

Abstract: The article analyzes the development of the city schooling during the XVIII till early XX century. Years of opening schools are specified in the article and tracked the steady growth of the educational level of schools. Discovered subjects that were studied in schools of the certain investigated period, the quality of their teaching, the desire of the population to be educated and quantity of students. Specified on the cost of education in business schools. Observed the dynamics of the improvement of the educational process in the region.

Key words: uniatism, seminary, school, college, boardinghouse, gymnasium, auditorium, eratky, parochial schools, county schools, "HES-1", "HES-2" (higher educational school).

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА

1. Кузнецъ Т.В. До історії освіти на Уманщині (XVIII – початок XX століття). – К.: Науковий світ, 2000. – 35с.
2. Історія шкільної та позашкільної освіти м. Умані з 1766 р. до наших часів: посібник / В.В. Лисогора. – Умань: Видавничо-поліграфічний центр «Візаві», 2012. – 116 с.
3. Мердер А. Мелочи из архива Юго-Западного края // Киевская Старина. – 1903. – Июль-август (отдельный оттиск).
4. Статистический обзор церковно-учебных заведений // Церковные ведомости. – 1895 - № 15. С.
5. Киевские епархиальные ведомости. – 1899. – №8. – 16.IV. – С. 312- 317.

6. *З історії освіти в Умані // Державний архів Черкаської області (далі ДАЧО), ф. р. 3990, оп. 1, спр. 339, арк. 1-8.*
7. *Матеріали наукової міжнародної конференції // Освіта України. – № 29-30.*
8. *Киевские губернские ведомости. – 1864. – №10. – 7.III. – С. 81.*
9. *Киевские губернские ведомости. – 1854. – №46. – 13.XI. – С. 313*
10. *Уманський міський архів. Фонд С.П. Палія. Історія Уманщини. Тека № 2.*
11. *ДАЧО, ф. р. 5624, оп. 1, спр. 199, арк. 260.*
12. *Жизнь и искусство. – К, 1895. – №36. – 5.II. – С. 4.*
13. *Демочани. Умань. – К, 1882. – С. 25.*
14. *Циркуляр Киевского учебного округа. Неофициальный отдел.- 1908.- № 2. - С.17-26.*
15. *Голос Умани. – 1914. – №95. – 2.VI. – С. 1.*

УДК 94(477.46) (092)

О.В. Лісовська

ГЕОРГІЙ СЕМЕНОВИЧ ТЕРЕВЕРКО: МРІЯ ЗЛЕТІТИ В НЕБО

Анотація: *Стаття присвячена дослідженню життя і діяльності Г.С. Тереверка. Відновлено і уточнено основні періоди біографії мало відомого планериста, який є вихідцем з історичної Уманщини. Висвітлюються Тифліські сторінки життя Георгія Тереверка. Наголошується, що не дивлячись на фінансовий стан, загальне не визнання Тереверко наближався до інженерних думок знаменитого основоположника вищого пілотажу, майстра літакобудування П.М. Нестерова. Як висновок, автор доводить, що Тереверко став одним з кращих планеристів свого часу.*

Ключові слова: *Г.С. Тереверко, планер, планерист, авіатор, повітроплавання, Тифліс.*

Історія знає багато імен, але не всі вони увіковічені, а деякі зовсім забуті.

Є в Тбілісі вуличка, зовсім маленька, невелика, а перетинає три основні магістралі району Сабуртало: Казбегі, Важа Пшавела і Нуцубідзе. 30 квітня 1963 р. колишній Тбіліський міськвиконком у пам'ять про сина українського народу дав цій вулиці ім'я Георгія Тереверка. Хоча на карті путівника Тбілісі вулицю Тереверка не просто було відшукати - надто вже маленькою вона була, але ім'я цієї людини надто велике, щоб його забути.

Актуальність даного дослідження зросла не лише в тому аспекті, що ми не маємо права забувати такі визначні імена, але й тому, що саме зараз здійснюється робота над перейменуванням вулиць нашого славного міста Умань. Можливо варто увіковічнити ім'я Г.С. Тереверка саме таким чином.

Брат Г.С. Тереверка Василь у своїх спогадах розповідав, що в одній із бібліотек Тифлісу знаходиться книга під назвою «Путь в облаках», де розповідається про шлях Григорія [1, 2]. Але достеменно ці факти не підтвердженні. Здебільшого вся інформація про цю особистість міститься у вирізках газет, зібраних краєзнавцями Уманщини, що містяться в архівних справах [1]. Ряд статей Ляховецького М. в Черкаській правді та Уманській зорі були присвячені основним періодам життя планериста з Уманщини [3-6]. Автор наголошував на значимості цієї людини в історії повітроплавання. В статті Катерини Ставнічук в оповідній формі розповідається про життя Георгія Тереверка [7]. Зацікавлення викликає праця Ельзи Ломідзе «Горький ветер забвения», яка в новому, нашому столітті нагадує читачам про потроху забуту постать – Г.С. Тереверка [2].

Георгій Семенович Тереверко народився 23 квітня 1888 р. в селі Вільшана Слобідка Оксанинської волості Уманського повіту Київської губернії. В селі закінчив однокласну церковно-приходську школу. Сім'я, в якій він народився і ріс, була багатодітною (9 братів, 5 сестер) і бідною, так що про заробіток довелося думати з юності. Батько сторожував або пас громадську худобу, більшість дітей теж були пастухами. Від діда Сергія онук перейняв ремесло столяра і працював у економії місцевого поміщика. В селі Георгій вважався